

AMY LE FEUVRE

Eu și prietenul meu de nădejde

*O poveste minunată despre copilărie
și dorul de Dumnezeu*

Traducere din limba engleză
Dana Aelenei

editura
Σοφία

București

Prolog

[Copiii să-l ignore, dacă vor.]

Era o casă veche, cufundată în tăcere.

Ferestrele somptuoase din față dădeau spre o alee îngrijită, plină cu arbuști de rododendron, un gazon bine întreținut, cu straturi triunghiulare și un șir de brazi mohorâți care mărginea zidul înalt de cărămidă, de-a lungul drumului. Ferestrele aveau mereu draperii fiind întredeschise tot timpul cam de o palmă și jumătate în partea de sus, cu o regularitate de-a dreptul monotonă. Nimeni nu fusese vreodată văzut aplecându-se pe fereastră sau trăgând draperiile pentru a admira priveliștea. Casa avea scări largi și o ușă masivă care se deschidea într-un hol lung la capătul căruia se afla o seră cu flori în culori vesele. Din instinct, toată lumea pășea cu grijă pe bogatele covoare turcești ce acopereau podelele bine lustruite; întreaga casă era într-o încremenire ce

te înfiora. Dacă îndrăzneai să arunci o privire în sufrageria impunătoare, portretele de pe pereți te întâmpinau cu dezaprobare, fața de masă întotdeauna albă ca zăpada și argintăria lucioasă păreau mult prea austere și protocolare, în timp ce scaunele înalte și dulapurile masive te obligau, parcă, să le respecti vechimea.

Salonul era aproape la fel de copleșitor, cu storurile mai mereu trase și un miros închis și prăfuit care-ți spunea că grandoarea sa nu era destinată uzului zilnic. Biblioteca era chiar și mai mohorâtă. În loc de ferestre avea vitralii, iar cărțile care acopereau complet pereții aveau coperti ponosite, la fel ca și mobila, și covorul. Busturile fantomatice de pe pedestale, aparatura științifică și un uriaș glob geografic și astronomic se adăugau atmosferei mohorâte. Soarele arunca la un moment dat o rază de lumină, ce zăbovea în cameră până la apus. Nu îi plăcea deloc încăperea și nici nu știa pe altcineva din casă căruia să-i placă.

Apoi, mai era camera de zi; aici își petrecea bătrâna doamnă Egerton mare parte din timp. Era o femeie austeră, în vârstă, fără pic de simț al umorului, dar cu o voință foarte puternică. După micul dejun, petrecea o oră în bucătărie, pentru că treburile casnice erau *hobby*-ul ei. Apoi, până la prânz, se așeza la masă, alcătua scrisori și făcea socotelile casei, după care pleca la plimbare cu automobilul. Seara, după cină, citea jur-

nalul sau vreo carte serioasă, tricota și mergea la culcare devreme. Fiica ei, domnișoara Anna Egerton, îi semăna foarte mult, doar că arareori era acasă. Făcea tot felul de acte de caritate, fără să-și îngăduie nici o clipă de răgaz, fiind mereu copleșită de câte treburi avea, iar zilele îi erau atât de aglomerate, încât mesele erau aproape un efort pentru ea. Stăpânul casei, fiul doamnei Egerton, era și el mai mereu plecat, iar când era acasă, își petrecea timpul liber în salonul pentru fumat. În cea mai mare parte a timpului se afla la Londra, căci avea o slujbă la guvern și făcea naveta cu trenul zilnic, fără să se gândească deloc la ceasurile petrecute de două ori pe zi în vagonul de călători.

„O casă foarte plictisitoare”, gândi o doamnă, după prima ei zi de vizită acolo. Și totuși, în ciuda liniștii, existau anumite indicii ale unui fapt ce îi stârneau nedumerirea.

Odată a auzit pași de copil cum aleargă pe coridor, pe lângă ușa ei, dar, fiindcă era foarte devreme și încă nu se trezise cu totul, avusese impresia că visează. Apoi, printre tufișuri, pe o potecă retrasă, dăduse peste o mânășă de copil și o stropitoare de jucărie, iar în timp ce cobora la cină, în dreptul unei ferestre mari de lângă scări, observase pe pervazul lat un buchețel de margarete, pe care îl privi îndelung și îl luă în mână. Uitându-se la cozile ofilite, simțise urma mâinii calde de copil, ce îl ținuse strâns, iar în timp ce

se gândea dacă poate fi adevărat, auzise clar un râset de copil, undeva în apropiere.

– Casa dumitale e bântuită? o întrebă la cină pe domnișoara Egerton.

– Sigur nu este. De ce întrebi?

– Aveți vreun copil pe aici?

– Da, răspunse domnișoara Egerton, copilul Verei.

Musafira nu-și putu ascunde uimirea, iar doamna Egerton, observându-i reacția, spuse cu foarte multă seriozitate:

– Din punctul meu de vedere, copiii ar trebui să-și știe locul. Are o dădacă bună, care se ocupă de el tot timpul. Și, din fericire, camera copiilor se află la ultimul cat, așa că nu e nevoie să ni se reamintească mereu de prezența lui aici.

– Presupun că este un copil foarte cuminte.

Discuția se opri brusc. Dar, când domnișoara Egerton rămase singură cu prietena ei, îi oferii acesteia mai multe informații.

– Când Vera a plecat cu soțul ei în străinătate, copilul avea doar câteva luni și era foarte firav, așa că a fost sfătuită să-l lase acasă. L-a trimis imediat la noi, fără să ne ceară permisiunea, ceea ce mamei i-a displăcut profund. Nu ne plac copiii, dar el nu ne creează deloc probleme. Mama merge în camera lui în fiecare dimineață și se asigură că are tot ce-i trebuie și e sănătos. Când biata Vera a murit, mama a hotărât să păstreze copilul. Tatăl lui nu dă nici un semn de viață

și nu este interesat deloc de copil. Nici nu știm exact unde este. Bineînțeles că prezența unui copil poate fi sâcâitoare, dar, peste un an sau doi, mama intenționează să-l trimită la internat.

„Avem un copil în casă.”

Cuvintele persistau în mintea și în sufletul musafirei care deveni mai atentă la micile semne lăsate de prezența copilului. Îi trecură prin gând chiar și o incursiune în camera lui și o escapadă în grădină, unde ea și copilul s-ar fi simțit bine râzând și jucându-se. Dar o telegramă îi grăbi plecarea, iar liniștea casei și a grădinii rămase netulburată.

Pașii continuau să se audă uneori tropăind, în timp ce vocea și râsetele inocente de copil răsunau din cotloanele îndepărtate ale casei. Copilul din casă nu era o fantomă, iar viața lui e aceea pe care urmează să o povestesc.